

NĚKDY MUSÍŠ ODEJÍT Z PRAHY DO BRUGG, ABYS NAŠLA
CESTU K LÁSCE, PŘÁTELSTVÍ A ODVAZE ZAČÍT ZNOVA

JEZERO LÁSKY

IVETA D. CHMIEL

COSMOPOLIS

IVETA D. CHMIEL

JEZERO LÁSKY

© Iveta D. Chmiel, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

1.

První dny v Bruggách

Marie se probudila do zlatavého světla. Slunce pronikalo skrze záclony a malovalo na dřevěnou podlahu nepravidelné obrazce. Ještě chvíli jen tak ležela a poslouchala zvuky nového města. Vníkala projíždějící kola, tlumené hlasy kolemjdoucích i vzdálené zvony kostela, které doprovázel šum záclony nadzvedávající se lehounkým podzimním vánkem. Napěchovaná obálka od matky ležela na nočním stolku hotelového pokoje. Na pár dní ho zarezervovala, než vybalí krabice v novém domově.

Natáhla ruku k obálce, ale pak ji stáhla zpět. *Nejdřív se nasnídám. Pak ji otevřu.* Oblékla si džíny a svetr. V zrcadle na sobě viděla únavu, ale i něco jiného. Vzrušení? Naději? Seběhla schody do hotelové restaurace. Interiér byl vkusně zařízen, moderní nábytek zajímavě doplňovaly starožitné kousky. Celkový dojem rušily jen digitální hodiny na viktoriánské komodě, zelené světlo ukazovalo datum 9. září.

Snídaňová místnost byla malá a útulná, s výhledem na kanál. Tři stolky prostřené bílými naškrobenými ubrusy a příjemná vůně čerstvého pečiva Marii na chvíli připomněly dovolenou. Obsazené bylo jen jedno místo, kde seděl muž v tmavém obleku čtoucí noviny a popíjející kávu. Marie si vybrala stůl u okna. Lisa, recepční, jí hned pohotově přinesla konvici kávy.

„Dobré ráno! Spala jste dobře?“

„Jako mimino. Děkuji.“

„Croissanty jsou čerstvé, z pekárny. A máme domácí džem, jaký byste ráda? Malinový nebo meruňkový?“

„Oba, prosím,“ odpověděla a všimla si, že má ruce pocákané od bílé barvy, jak včera celý den malovala vrchní patro.

Lisa odešla do kuchyně, ze které se ozýval zvuk cinkajících skleniček a příborů. Marie se zadívala do tapet s ornamenty a rozhodla se, že jen co dokončí renovaci a splatí alespoň malou část půjčky mámě, obyvák vytapetuje přesně tímto vzorem. Po chvíli se sem přišli nasnídat ještě holandští turisté, usadili se k poslednímu volnému stolku. Marie si nalila kávu z porcelánové konvičky, na které byl jakýsi modrý erb, podobný tomu nad vchodem hotelu.

Zavřela oči a nasála vůni. Otevřela je, až když na víčkách ucítila ochlazující stín.

„Nechcete si přečíst noviny?“ Lisa položila deník na okraj stolu, aby nepřekážel.

„Vlastně proč ne?“ podívala se na titulní stránku, na které byl vyfocený advokát poskytující rozhovory médiím. Titulek ji probral z příjemně poklidné atmosféry.

TYGR OPĚT PŘEVÁLCOVAL SOUPĚŘE.

Marie rychle přelítla text. Zarazil ji název advokátní kanceláře Bonaparte & Partners. Kde se s ní jen setkala? Upřela pohled přes výlohu a bezmyšlenkovitě pozorovala mikrobus přivázející nové hosty, kteří se nejistě pohybovali mezi zavazadly. *Kde jsem to logo hergot viděla?* V hlavě si promítala měsíc po měsíci, kauzu po kauze, vybavovala si jiné advokáty nebo právníky, co mluvili francouzsky, ale nemohla si vzpomenout na žádný konkrétní případ, ve kterém by se potkala zrovna s touto advokátní kanceláří.

Lisa se vrátila s tácem palačinek. „Tak jste se nakonec začetla?“ položila palačinky na stůl. „Nabídněte si, zbyly ze včerejší akce a jsou výborné.“

Marie zvedla obočí. „Dám si moc ráda,“ a přisunula voňavé pocukrované palačinky blíž k sobě.

Poté co se na ni Lisa usmála, šikovně vytáhla z hromady jednu palačinku a začala jíst. „Pierre. Je Francouz, ale pracu-

je tady,“ zapíchla ukazováček na fotografii na první pohled atraktivního advokáta a povytáhla obočí, jako by to byl její starý dobrý známý.

„Píše se tu, že zatím neprohrál jediný spor.“ Marie si nabrala z mísy další palačinku, začala ji krájet na menší kousky a těšila se, až si v novém domově připraví vlastní, jen co dokoupí nádobí do kuchyně. Hlavně všechno pěkně v klidu, po svém. Bez Boba, který jí v Praze celé večery básnil o dětech a naléhal na ni, ať všeho nechá a splní svou ženskou povinnost.

Lisa se naklonila blíž. „Všichni ho tady považují za nejlepšího advokáta. Má přezdívku Tygr,“ a významně na Marii upřela pohled. „Kdysi měl vážnou známost – patřili k nejkrásnějším párům v Paříži, ale nějak to nevyšlo.“

Když Lisa poodešla k holandské skupince turistů, aby jim cosi pohotově ukázala na mapě, vytáhla Marie telefon a vyfotila si tapety. Překlikla do Poznámek, dopsala si na seznam TAPETY a fotku si označila srdíčkem. Pročísala si vlasy, našpulila rty a udělala si selfíčko, které ihned odeslala Lauře s poznámkou „Sleduj ty tapety za mnou“.

Po snídani se Marie vydala do svého nového domu. Řadový domek byl malý, v přízemí měl obývací s propojenou kuchyní a v horním patře dvě miniaturní ložnice. Terasa patřící k domu byla zapuštěná do vnitrobloku. Všechno bylo čisté, čerstvě natřené a rozmístěný nábytek byl připraven k nasťhování.

Marie otevřela okna dokořán, aby vyvětrala vzduch zvlhlý čerstvou barvou. Chlad byl příjemně osvěžující. Podzim se blížil. Postupně rozbalovala jednu krabici po druhé. Vyrovnávala knihy na police. Oblečení skládala do skříně. Pár kousků nádobí z pražského bytu, který musela prodat, roztříдила v kuchyni. Řadovka postupně začínala připomínat domov, i když ještě zdaleka nebyl dokonalý.

Telefon zazvonil. *Laura.*

„Ahoj! Už máš vybaleno?“

Marie se posadila na schod. „Ano. Už jenom pár drobností. Dům se povedl. Sice je malý, ale už teď začíná být útulný. Mám výhled na kanál a občas sem doléhají hlasy z nedaleké hlavní třídy.“ Rozhlížela se okolo sebe a napila se piva rovnou z plechovky. Úplně slyšela matku, jak jí říká, že si má vzít skleničku.

„Jsem ráda! Pošli mi fotky!“

„Pošlu nějaké, až víc uklidím.“

Zatím měla prázdné pytle a krabice ledabyle pohozené uprostřed obýváku a nový byt by na fotkách ještě nevypadal hezky. Když se zahlédla v zrcadle, v laclových kalhotách s dírami a bílém triku, pobavilo ji to.

Laura dál vyzvídala. „A co se kromě tapet stalo na té snídani?“

Marie zaváhala. „Jó, myslíš, jak jsem psala o Bonaparte & Partners?“

„Už sis vzpomněla, odkud tu firmu znáš?“

„Nevím. Furt nevím, kde jsem na ni v Praze natrefila.“ Vstala a odložila plechovku s pivem na barový pult, který odděloval kuchyň od obýváku, a přejížděla prsty po hřbetech knih.

„A jak ti jinak je? Už se pomalu vzpamatovááš z té životní změny?“

„Jo. Dnes ráno jsem se zase utvrdila v tom, že jsem udělala nejlepší rozhodnutí.“ Rozhlédla se po bytě a všimla si, jak se v rohu místnosti nadzvedávají parkety. Přešla k nim blíž, aby si je prohlédla a jedním tahem je zakryla kobercem, který předtím rozprostřela před ušák.

Laura se odmlčela. „Marie, já vím, že se v Bruggách budeš mít líp než tady.“ Narážela na advokátní firmu, kde Marie roky pracovala a poměrně dlouho se připravovala na tichý odchod.

Marie přimhouřila oči a ironicky podotkla: „Vypadá to tak.“

Nohou ještě jednou upravila koberec, aby lícovál se směrem parketových spojů.

Když skončila rozhovor s Laurou, uvařila si na novém sporáku oblíbené jídlo svého dětství, špagety s kečupem, a po obědě se prošla ulicí Katelijnestraat. Dívala se do výloh. Objevila kavárničky, květinářství, ale také malý obchůdek se smíšeným zbožím a oblečením.

Odpoledne dokončila vybalování. Zůstala poslední krabice, ve které bylo zahradní náčiní, svíčky a dekorace. Odtáhla ji na terasu, tedy spíš na malý dvorek s cihlovou dlažbou a zelenými dveřmi na druhé straně cihlové zídky. Marie se zastavila, pustila krabici a záda narovнала. Šla ke dveřím, obě ruce položila na oprýskanou barvu a zabrala. Zelené dveře ve zdi. Zavřené. Zamčené. Nikde žádná klika, jen zabudovaný zámek na velký klíč. *O co jde? Vchod k sousedům?* Nebo na břeh Bakkersrei? Zkusila ještě jednou zatlačit. Nic. Vrátila se dovnitř a zavolala realitní agentce.

„Dobrý den, Marie! Je všechno v pořádku?“

„Ano, jenom na dvorku jsou zelené dveře. Zamčené. Víte, kam vedou?“

Chvilí bylo na druhé straně ticho. „Ach ano! Zelené dveře. Zapomněla jsem vám o nich říct. Vedou k vedlejšímu domu.“

„K vedlejšímu domu? Proč?“

„Zjišťujeme to. Už jsme si vyžádali katastrální mapy. A co nejdříve se spojíme s majiteli nebo podnájemníkem z vedlejšího domu.“

„Jo, dobře, a můžete prověřit, jestli k těm dveřím existuje i klíč?“

Angelika jí slíbila, že vše prověří a brzy se jí ozve.

Marie zavěsila a vrátila se na terasu. Rozhlížela se po okolních fasádách a hádala, k jakému domu asi patří zahrada za dveřmi. Nedalo jí to, otevřela si v notebooku mapy a zkoumala letecké snímky.

Odpoledne se zašla odhlásit z hotelu. Lisa jí pomohla naložit kufr do auta. Večer ještě rozřezávala prázdné krabice, vyluxovala a vytřela. Když se rozhlédla kolem sebe, projela jí vlna uspokojení. Knihy byly na policích úhledně vyrovnány. Obrazy oživovaly stěny. Květiny, které koupila v nedalekém květinářství, zdobily okenní parapety. Sedla si na gauč a únavou zavřela oči.

Tak takhle vypadá nový začátek. Zhluboka se nadechla a ucítila vůni vanilky, linoucí se ze svíčky, kterou si cestou z hotelu koupila. Nakonec ji z lehkého podřimování probudil zvonek telefonu.

„Mami, ahoj!“

„Marečko, zlatíčko! Jak se máš? Už máš vybaleno?“

Mariini rodiče, diplomaté, zrovna žili v Kuvajtu a vždycky hodně cestovali – Slovinsko, Maďarsko, předtím Holandsko... Matka tvrdila, že čas na novém místě je nejlepší vyplnit nějakou aktivitou, aby se člověk necítil sám a měl šanci poznat nové lidi. Podle toho také Marii odmala, v každé zemi, vybírala kroužky. Díky tomu se v nových zemích naučila nejen jazyky, ale i obstojně hrát volejbal nebo bruslit.

„Ano, právě jsem vyhodila poslední várku krabic.“ Otřela si dlaně do roztrhaných lacláčů.

„Paráda. Jak se cítíš? Není ti smutno? Poslala jsem ti něco do začátku.“

„Já vím, podívám se později.“ Marie by přísahala, že zaslechla její šibalské mrknutí, a začala se na obsah žluté obálky těšit.

„Je mi dobře, mám to tady útulné, hezký výhled na dvorek a do zeleně. A všude to tu voní čerstvou barvou.“

„To jsem ráda! Zítra tě čeká první den u soudu?“

„No. Leze na mě nervozita.“

„To je normální. Ale zvládneš to. Jsi chytrá, šikovná a připravená.“

Marie se na gauči napřímila a po celodenním vybalování jí lehce křuplo mezi lopatkami. „Díky, mami.“

„A Marečko? Jsem na tebe pyšná. Vím, jak těžké bylo opustit Prahu a Lauru. Ale udělala jsi správnou věc. A žes dokázala udělat tlustou čáru za Bobem – vím, jak to bylo pro tebe těžké. Tohle je tvůj nový začátek, zlatíčko.“

Hrdlo se jí sevřelo. „Mami, moc díky. Bez tvé pomoci bych to nezvládla.“

„Zavolej mi po prvním dni, ano? Chci slyšet všechno.“

„Zavolám. Měj se, mami.“

„Ty taky. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“

Marie odložila telefon. Šla do kuchyně a udělala si čaj. Odnesla si ho na terasu a dívala se do tmavého dvorku. Zelené dveře byly v šeru sotva viditelné. *Co je za nimi? A proč mám pocit, že budou důležité?* Když dopila, zavřela za sebou dveře na terasu. Z poličky vytáhla žlutou obálku od mamky, kterou si položila na noční stolek a šla spát. Zítra ten nový život definitivně začne.

2.

Seznámení s kolegý

Přesně v šest spustil budík jemnou hudbu. Marie ho vypnula ťuknutím prstu, chvíli ještě ležela s otevřenýma očima. *Dnes je ten den. První den v nové roli – soudkyně, v novém městě.* Vstala z postele, osprchovala se a oblékla si tmavě modrý kostým, který s Laurou vybíraly poslední týden v Praze. V zrcadle uviděla ženu, která vypadala sebevědomě. Zvenku. Uvnitř se celá chvěla. Snídani raději vynechala a jen si nalila do

hrníčku silnou hořkou kávu. Otevřela diář, ve kterém měla odškrtané všechny důležité položky, které poslední roky musela splnit, aby se mohla stát soudkyní v Belgii. Otáčela list po listu – justiční zkoušky, praxe v bruselské advokátní kanceláři, nostrifikace diplomu. Povzdechla si. Týdny strávené belgickými zkouškami místo dovolených u moře, měsíce papírování kolem přesunu – nic z toho jí nespadlo do klína. Záložku přesunula na další prázdnou stránku. *Jsem konečně tady*, uvědomila si, seskočila z barové židličky a odsunula prázdný hrníček.

Nasedla na kolo Gazelle, které měla půjčené od Lisy z hotelu. Košík vpředu, zvonek na pravém řídítku, správný retro design. Projížděla úzkými bruggskými ulicemi. Ranní světlo bylo tak příjemné. Zastavila před budovou soudu. Byla vysoká, impozantní. Dominovaly jí gotické oblouky, šedivé zdi a dřevěné dveře. Zhluboka se nadechla. *Tohle je ono.*

Když vešla, vstupní hala jí vyrazila dech. Vysoké stropy, tmavé lakované obklady, masivní obrazy ve zlatých rámech. Byly na nich vyobrazeny historické postavy, mytické bytosti, soudci z dávných let. Jejich pohledy ji sledovaly a nespouštěly z ní oči. Kolem proudili lidé, advokáti s aktovkami, úzkostliví klienti, novináři s notebooky. Marie stála uprostřed toho mumraje. Chtěla si zapamatovat svůj první den. *Tady to všechno začne a hlavně JINAK.*

Pomalou stoupala po dřevěném schodišti do druhého patra. Zlehka se dotýkala vyřezávaného zábradlí a místy prstem zajela do žlábků v rukojeti. Téměř každý schod vrzal. Staré dřevo, prošlapané generacemi, jí dávalo s každým krokem vědět, že je tady, a volalo – „haló, jsi v nové práci“. Chodila ode dveří ke dveřím a četla jmenovky, zasazené v rámečcích, až našla tu, na které stálo: Předseda soudu – prof. Emiel van Dijck. Zaklepala dvakrát a sebejistý zvuk dřeva se rozezněl prázdnou, setmělou a tmavou chodbou.

„Dále,“ ozval se starý mužský hlas, který poznala. Několikrát s ním vyřizovala po telefonu drobné nuance a dokumenty, které bylo nutné předložit.

Vešla do tmavé místnosti. Důstojnost ředitelské kanceláři dodávaly těžké zelené závěsy, dřevem obložené zdi a masivní dubový stůl. V rohu stála kachlová kamna zdobená modrými delfskými kachličkami, podobná těm, které měla v hotelovém pokoji, kde se skamarádila s Lisou. Profesor van Dijck seděl v koženém křesle. Když slyšel kroky, otočil se. Měl šedé vousy, bystré oči a přátelský výraz, který se záhy celý rozzářil.

„Marie! Vítejte!“ Pokynul rukou, aby přišla blíž, a ukázal na mohutné křeslo před stolem, za nímž seděl.

„Pane profesore, děkuji.“ Marie vešla a posadila se. „Přinesla jsem originály dokumentů a nostrifikaci diplomu.“

„Výborně.“ Profesor si promnul vousy. „Marie, řekněte mi, proč jste se vlastně rozhodla opustit Prahu?“

Zamyslela se. Nevěděla, jak začít. Nechtěla přiznat, že její rozhodnutí vyprovokovaly dvě věci. Bob, který na ni naléhal, aby založili rodinu, a lidé v advokátce, kteří do advokacie vnášeli příliš probyznysových prvků.

„Pracovala jsem jako advokátka. V kanceláři, která měla jiné hodnoty než já.“

„Jaké hodnoty máte na mysli?“

Marie přešla prsty po područce. „Peníze. Moc. Vítězství za každou cenu. Ne spravedlnost.“

Profesor přikývl. „Rozumím. A proč jste si vybrala Belgii?“

„Byla jsem unavená z komerčního práva a také jsem v Bruggách kdysi byla na praxi, když jsem dělala advokátku v Bruselu. Bruggy mě uhranuly.“ A dodala, že když pracovala v Bruselu v advokátní kanceláři, dodělávala si při práci belgické právo na postgraduálu.

„Aha. Vy jste Belgičanka po otci?“ vzal si dokumenty a začal jimi listovat, protože na Marii bylo vidět, že Praha je pro ni citlivé téma.

Marie zvedla hlavu. „Ano, otec je Belgičan a matka Češka.“

„Rozumím.“ Profesor se postavil. „Marie, všude jsou pravidla. Někteří je dodržují, jiní ne.“ Odlehčil situaci a Marie si uvědomila, že z jeho úst zněla ta slova úplně jinak, než když se oháněl férovostí v Praze Novák. Emielova slova zněla skutečně.

„Ano, na to se těším,“ Marie se tiše zavrtěla na židli a dala si nohu přes nohu.

„Dobře. Protože doufám, že tu budete pracovat spoustu let.“ Poškrábal se na bradě, obešel stůl a chytil opěradlo její židle, které odstrčil, aby Marie mohla vstát.

„Pojďte, odvedu vás k vašemu mentorovi.“

Luc Vanderhaegen stál u dveří kanceláře a kontroloval techniku, jak přidělává Mariinu cedulku do držáčku na vizitky. Byl vysoký, štíhlý, ale ne hubený, světlé vlasy měl na krátko ostříhané a obličej mu zdobily moderní brýle s černými obroučky. Na první pohled ho otipovala na čtyřicet, i když mu asi bylo víc.

„Marie!“ Podal jí ruku. „Vítejte. Těším se na spolupráci.“

„Já také. Děkuji, že se mi budete věnovat.“ Podala mu ruku a jeho pevný stisk ji utvrdil v tom, že se bude jednat o férového chlapíka.

„Není zač.“ Luc se otočil na profesora. „Emieli, tak my rovnou začneme. Dobře?“

„Samozřejmě. Marie, hodně štěstí.“ Profesor si založil ruce za záda a pomalým krokem se vzdaloval k výtahu.

Luc ukázal dlouhou chodbou až na konec. „Pojďme si uvařit kávu. Máme tu takovou naši klubovnu, říkáme jí Komora.“ Marie přikývla, ale ještě si odložila kabelku a desky na stůl v nové kanceláři, která byla propojená s Lucovou.

Komora byla krásná. Stěny i stropy byly obloženy dubovými kazetami. Podlahu pokrývaly orientální naoranžovělé koberce a na stěnách viselo několik obrazů s napoleonskými bitvami. Uprostřed stála semišová křesla a malé stolečky. Dva muži postávali u rohového baru, na kterém si zaměstnanci připravovali kávu, a prosklená lednice nabízela ovoce a drobné občerstvení pro personál.

Luc jí uvařil belgickou kávu, silně aromatickou. Marie si sedla do měkkého křesla a položila si šálek na stehna.

„Musím říct,“ začal Luc, „že mluvíte vlámsky, jako byste se tu narodila.“

„Otec je Belgičan, to po něm mám občanství a umím jazyky.“

Zanedlouho se Komora začala plnit dalšími kolegy. Vcházeli jeden po druhém, muži i ženy různého stáří, někteří v talárech, jiní ve formálních oblecích či šatech. Shlukovali se u kávovaru v družném hovoru.

Luc vstal a zacinkal lžičkou o šálek. „Kolegyně, kolegové. Dnes přivítáme novou posilu – Marii Friss.“

Všichni se na ni otočili.

„Marie přichází z Prahy,“ pokračoval Luc. „Je skvělá právnička a je připravená na tvrdou práci.“

Ozval se potlesk. Marie cítila v hrudi teplo. Během následujících minut k ní přišli postupně všichni. Pohledný soudce Daniel, Lucy z personálního, se kterou vyřizovala potřebné dokumenty ještě z Prahy. A další kolegové. Všichni byli přátelští, vřelí, laskaví. Až na jednu ženu. Stála v rohu a pozorovala Marii s chladným výrazem. Tmavé vlasy měla stažené dozadu, ostrým rysům dominovaly úzké rty. Marie se na ni pokusila usmát, ona se však ani nehнула.

„Kdo to je?“ Marie se naklonila k Lucy.

Lucy se podívala směrem k ženě. „Ach, to je Hélène. Soudkyně. Pracuje tu už přes dvacet let.“

„Vypadá nepřátelsky.“

Lucy zaváhala. „Hélène je náročná. Má ráda svou rutinu. A nesnáší změny.“

„Chápu.“

Hélène k nim přistoupila. Podívala se na Marii zpříma. „Takže vy jste ta nová z Prahy.“

„Ano. Marie Friss. Těší mě.“

Hélène jí nepodala ruku.

„Slyšela jsem, že jste pracovala v Bruselu v advokátní kanceláři a pak v Praze.“

Marie cítila, jak se jí napínají ramena. „Ano, čtyři roky v Bruselu a dva roky v pražské advokátní kanceláři. Pak jsem složila soudcovské zkoušky tady v Belgii.“

„Hmm.“ Hélène zahýbala rameny. „No, uvidíme, jak si poradíte.“ A odešla.

Lucy se omluvně podívala na Marii. „Promiň jí, časem si tě oblíbí, zpočátku je nepřístupná ke všem. Všichni to s ní máme za sebou.“

„Divná povaha?“

Lucy zlehka chytila Marii za paži a otočila ji k ostatním zády. „Hélène čekala, že tě bude mentorovat. A místo toho tě přiřadili k Lucovi.“

„Kvůli tomu je naštvaná?“

„Hélène si myslí, že tě měla dostat na starosti ona. Potřebuje to k povýšení. Chce se dostat na vyšší soud.“

Marie si povzdechla. „Politika. I tady.“

Opoledne strávila Marie s Lucem. Procházeli budovou, vysvětloval jí postupy, ukazoval kanceláře. Zastavili se u Lucy na personálním, která ji vybavila dalšími dokumenty. Když míjeli jednací síň, Marie uvnitř zahlédla „Tygra“ z novinového článku. Poznala ho okamžitě. Stál u stolku, listoval dokumenty a mluvil s klientem. Ani nezvedl hlavu.

„To je Pierre Renaud,“ Luc na něj nenápadně ukázal prstem. Na okamžik se zastavili u otevřených dveří a chvíli ho pozorovali. Mariinu pozornost upoutalo logo na jeho černo-zlatých deskách. To písmenko „B“. Celé se lesklo.

„Už jsem o něm včera četla v novinách,“ odpověděla suše a pozorovala Pierrovy svalnaté ruce, které napínaly látku na bílé košili.

„Aha. Tak tady ho budete vídat často.“ Luc se postavil k pootevřeným dveřím a ztišil hlas, aby měl Pierre klid na klienta a pokračoval. „Je tu skoro každý den.“

Luc jí také vysvětlil, že Bruggy mají nouzi nejen o soudce, ale i advokáty a pokrčil rameny. „Je o něj zájem, chytřej kluk. Pracuje ve velké pařížské kanceláři. Neumí říct ne. Zním ho z postgraduálu, byli jsme spolužáci.“

Po dlouhé chodbě se k nim blížily pravidelné kroky. Zvuk podpatků se tříštil o dřevěnou podlahu a Luc s Marií se zadívali na blížící se postavu v úhledném vypasovaném kostýmku.

„Lucu! Ráda tě vidím,“ mladá žena nakoukla do místnosti. „Už budeme končit,“ vyhodnotila situaci, když se podívala na Pierra, jak si začal vkládat papíry do aktovky.

„Simone – to je paní soudkyně Friss. Seznamte se.“

Marie se na Simone usmála a hned pochopila, že je Simone Pierrovou asistentkou, v ruce držela stejné desky se zlatým logem.

„Moc mě těší. A vítejte v Belgii.“

Marie přimhouřila oči, a když se za ní podívala do sálu, viděla, jak Pierre rychle ucukl očima. „Ehm. Děkuji. To je milé.“

„My to dnes zabalíme a já se vracím do Paříže. Jean Duprée si nás zavolal,“ vysvětlila, vešla do jednacího sálu a zavřela za sebou dveře.

Marie ale nepřestávala myslet na to, že poznámka Simone byla trochu divná. Jak mohla tušit, že je v Belgii nová? Akcent

nemá. Ale pod nápořem nových informací prošla s Lucem ještě spodní patro soudní budovy, a tím prohlídka soudu byla u konce.

* * *

V šest večer vyšla Marie z budovy. Unavená, ale spokojená. První den za ní a utekl jako voda. Nasedla na kolo, které si vytáhla ze skoro prázdného stojanu, a rozjela se domů. Bruggské uličky byly ještě osvětleny zářijovým sluncem a v ulicích se toulalo stále poměrně dost turistů. Propletla se směsicí jazyků a spleť uliček a vzpomínala, jak i v Bruselu jezdila do advokátní kanceláře na kole.

Když dorazila k domu, všimla si, že jsou v sousedním domě pootvíraná všechna okna. Zamkla kolo k železnému háčku a na chvíli se zaposlouchala. Nějaký muž mluvil hlasitě a důrazně. „Ne, to není dobře! Smlouva musí být hotová do pátku... Ano, vím, že je termín narychlo, ale to není můj problém. Udělej to, nebo najdu někoho jiného!“

Marie za sebou zavřela. Nadechla se a rozhlédla se po útulném obývacím. Kabelku odhodila na sedačku a vyzula se z pohodlných tenisek. V kuchyni si zapnula rádio a zaposlouchala se do zpravodajství. Zrovna chytla další informaci o místním Tygrovi, který nechtěl komentovat přidělený případ. Připravovala si jednoduchou večeři. Těstoviny s rajčatovou omáčkou naložila na talíř a sedla si na terasu. Zelené dveře byly pořád zavřené. Angelika z realityky neodpověděla. Na blikajícím displeji se ale objevilo Lauřino jméno.

„Tak co? Jaké to bylo?“

Marie se opřela. „Dobré. Náročné. Představili mě kolegům. Většina je úžasná. Jen jedna moc ne. Hélène. Má se mnou problém.“

„Proč?“

„Politika. Myslí si, že jsem favoritka profesora van Dijcka. Ale Luc, víš, můj mentor. Ten je skvělejší.“

Laura se zasmála. „No tě pic, snad si je všechny zapamatuju.“ V šatně si pověsila bílý plášť na ramínko a vyzula gumové boty. Opodál se převlékaly jiné lékařky a probíraly drby z nemocnice.

„Já si dnes taky všechny nezapamatovala.“ Marie se napila vína. „Ale víš co? Cítím se tu líp. Mnohem líp.“

„Jsem ráda.“ Laura se pochlubila, že se jí podařilo vytáhnout Davida do kina a vyprávěla podrobnosti z noční služby v nemocnici.

Sotva s Laurou domluvila, vzpomněla si na ranní slib. Vytočila mámu.

„Marečko! Tak povídej – jaký byl první den?“ Z hlasu jí číselá netrpělivost, jako by u telefonu čekala celý den.

„Mami, bylo to nádherné. Trochu jsem se klepala, ale... mám pocit, že jsem konečně na správném místě.“ Marie se zachumla do ponča. „A představ si, mám mentora, který mi vůbec nešlape na paty. Nechává mě dělat věci po svém.“

„No to jsem si oddychla.“ Matka se tiše zasmála. „Já věděla, že to zvládneš. Vždycky jsi všechno zvládla.“

Ještě chvíli si povídaly a Marie cítila, jak se jí po těle rozlévá teplo.

Pak zavěsila, vzala víno a šla si sednout k počítači. Během dne se jí několikrát vybavilo písmenko „B“ z loga na Pierrových deskách. Do vyhledávače napsala název Pierrovy advokátní kanceláře. Naskočilo několik odkazů. Rozevřela menu na hlavní stránce Bonaparte & Partners a našla pražskou pobočku. Na stránce byli představeni klíčoví pražští právníci a advokáti. Pročítala všechny, ale nikoho známého na fotkách neviděla. „Musí to mít přece spojitost s Novákem! Musela jsem se s tou advokátkou setkat v práci,“ mumlala, a přitom upíjela ze skleničky.

Do vyhledávací lišty vepsala „JUDr. Novák & Bonaparte“ a na displeji se objevila fotka chlapíka v luxusním saku, s tmavými vlasy a nedotknutelným výrazem. Poznala ho okamžitě – no jasně, ten chodíval za Novákem. Pod fotografií stálo jeho jméno: Jean Duprée a v závorce Napoleon. *Tak přeci. S Novákem se scházel přímo šéf celé advokátní kanceláře – nadřízený Pierra Renauda.*

Marie pocítila, že jí prsty začínají po klávesnici klouzat, a otřela si je do kapesníku, který vytáhla z papírové krabičky. Zase to tu bylo – *počítej: pět, čtyři, tři, dva, jedna – nádech.* Musela se zklidnit. Prahu chtěla zapomenout, ale vzpomínky se chtěly vkrádat i sem. Když se jí tep vrátil do pravidelného rytmu, zaklapla víko a snažila se nemyslet na propojení, které ji začínalo zneklidňovat.

3.

První případ

První týden u soudu utekl rychle. Marie se seznamovala s kolegy, učila se procedury, četla spisy. A vyhýbala se Hélène. To nebylo těžké, protože Hélène měla vlastní kancelář na jiném patře a s novými soudci téměř nemluvila, kromě občasných jedovatých poznámek na chodbě. Ale dnes ráno Marie dostala svůj první případ.

„Spor o plot,“ položil Luc úzkou složku před Marii na stůl, „nic složitého. Dva sousedé se hádají o hranici pozemku.“

Marie ji otevřela. Fotografie dvorku, geodetické plány, korespondence mezi advokáty.

„Kdy je jednání?“

„Zítra. Myslím, že to zvládnete.“

Marie přikývla. Večer si doma přečetla spis, poznačila si klíčové body, připravila otázky. První případ. Musí to být dokonalé. Vzpomněla si, že v Bruselu řešila také pár sousedských sporů, vytáhla z poličky sbírku zákonů a začetla se. Potřebovala zjistit, jestli se v tomto ohledu něco významného nezměnilo. Při čtení ji občas vyrušilo sousedovo hlasité telefonování, které k ní doléhalo přes otevřená okna ze sousední terasy. Opět se vrátila myšlenkami k písmenku „B“. Poklepávala prsty na spáncích. Myšlenky jí ale stále utíkaly k záhadě spojení mezi Tygrovou advokátní kanceláří a tou její, kterou opustila kvůli svým zásadám.

Dlouze se zadívala na blikající kurzor ve vyhledávači. Nedalo jí to. Zadala jinou kombinaci slov: „Bonaparte & Partners, Novák, trestní kauzy“. Na obrazovce jí naskočilo několik odkazů. Ještě si vzpomněla, že když v Praze něco dohledávala, přepnula v Google nahoře lištu na rubriku: „Zprávy“. Pročítala články. Většina neobsahovala žádné spojení. Až na jeden s názvem: *Bonaparte dobyl Slavkov – místní politici zapletení v kauze s pozemky*. A pak ho poznala – kolegu Michala na fotografii ze soudní síně. Ten samý arogantní úsměv, který v práci vídala každý den. Stál vedle muže v drahém obleku. Pod fotkou přečetla titulky: „Advokát Bonaparte & Partners obhajoval úspěšně.“ Mariino srdce tlouklo. Michal. Bonaparte. Novák. To všechno je propojené. Podívala se na datum článku – byl z roku 2019, to ještě v kanceláři u Nováka nepracovala a nepracoval tam ani Michal. Téměř všechny články, které dohledala o Napoleonovi, byly o pozemcích a politické korupci. Kancelář Pierra Renauda byla příliš blízko jejímu novému životu, který chtěla žít bez minulosti.

* * *

Následující den Marie vstoupila do soudní síně s aktovkou v ruce. Sín byla menší, než čekala. Napříč místností stály

zabudované tvrdé dřevěné lavice, uprostřed byl vysoký pult pro soudce a okna nabízela výhled na město. Na lavicích pro veřejnost seděli jen dva muži – starší pán v obleku a mladší muž v džínsech. Pierre Renaud, přesně jak zmiňoval Luc, byl obhájcem paní Laurentové. Marie si sedla za pult, rozložila si dokumenty a zvedla hlavu.

„Dobrý den. Jsem soudkyně Friss. Projednáváme dnes spor o hranici pozemku mezi panem Barelem a paní Laurentovou.“ Podívala se na Pierra Renauda, který pečlivě sledoval, co říká, a vsadila by se, že ji v duchu hodnotil.

Oba přikývli.

Marie se podívala do spisu. „Pane Bareli, tvrdíte, že vaše sousedka postavila plot padesát centimetrů za hranicí a na vašem pozemku. Je to správně?“

„Ano!“ Starší muž vstal. „Ten plot je na mé straně! Mám geodetický plán!“ Pierre Renaud se podíval na svoji klientku a přidržel jí ruku, protože chtěla reagovat.

„Ukažte mi ho, prosím.“

Advokát přišel k Marii a podal jí plán. Podívala se na Pierra a ten něco šeptal paní Laurentové. Prohlížela si v plánu klíčové geodetické body.

Pak se podívala na ženu. „Paní Laurentová, vy říkáte, že plot je na správném místě. Máte nějaký důkaz?“

„Ano. Tady.“ Pierre vytáhl starší plán. „Tohle je původní plán z roku 1985. I předchozí plot byl vždy tam, kde je teď.“

Marie si oba plány položila vedle sebe. Začínala chápat důvod sporu. Obě strany měly různé plány, a tudíž existovaly dvě verze pravdy. Potřebovala bych si místo prohlédnout. „Navrhuj, abychom provedli místní šetření. Pojedeme na pozemek a zkontrolujeme hranice.“ Domluvili si čas, místo.

Pierre Renaud alias Tygr přišel k Marii, která si sbírala a rovnala papíry do kupičky a srovnala je do aktovky.

„Rád bych se vám představil,“ kráčel vedle ní a přidržel jí dveře.

Marie z Prahy do Brugg odjela právě kvůli advokátům a rozhodně neměla v plánu se s místním Tygrem více seznamovat.

„Musím se s vámi pro teď rozloučit, pane Renaude,“ usmála se na něj. „Uvidíme se na místě, brzy na shledanou.“ Reagovala neutrálně a vydala se na druhou stranu, než byl východ, zabočila na schodiště.

Pierre chvíli stál uprostřed klidné a tiché haly a stále cítil její parfém, který zjemnil vzduch. Otevřel dveře od soudní síně a zadíval se do prázdné místnosti.

* * *

Descente sur les lieux, neboli místo šetření, probíhalo v odpoledních hodinách, kdy se do zahrad opíralo ostré slunce. Marie, Luc jako dozorující mentor, Pierre a sousedé došli přes zahradu až k plotu, který byl předmětem sporu. Plot stál skutečně na hranici, která nebyla jasně označená. Soudní znalec byl ponořen v pláncích a vše přeměřoval.

Marie si pořídila fotografie, zapsala si vzdálenosti a promluvila si s oběma stranami.

„Kdy jste ten plot postavila?“ zeptala se Laurentové. Ta se očima dotázala Pierra Renauda, zdali může mluvit, přikývl.

Jejich výměna pohledů jí připomněla její dávný vztah s Bobem, který se naivně domníval, že on bude o všem rozhodovat. Že Marie bude čekat se vším na jeho souhlas. Přestože už spolu nebyli dva roky, některé situace se jí stále ještě vybavovaly.

„Před pěti lety. Když jsem dům koupila.“

Marie se pootočila na pana Barela, který měl prošívanou zelenou bundu a široké pracovní kalhoty. Vypadal, že zrovna něco montoval na zahradě, než přišli. „A vy jste proti tomu protestoval?“

„Ne. Tehdy jsem si myslel, že je to v pořádku.“ Poškrábal se v hnědých kudrnatých vlasech.

Marie přikývla. „Takže jste pět let čekal, než jste podal žalobu?“ Koutkem oka zahlédla, jak se Pierrovi Renaudovi natáhl koutek úst. Přestože pocítila náznak sympatie, předstírala, že si jeho úšklebku nevšimla.

Barel zaváhal. „No... ano.“

Marie pochopila. Suverénně se opřela o zahradní nábytek, který měla paní Laurentová na zahradě a došlo jí, že Barel neměl problém s plotem, měl problém s paní Laurentovou. Šlo o něco zcela jiného.

„Sousedé,“ začala klidně. „Myslím, že tento spor není o plotě. Jde o vzájemný respekt.“

Obě strany na ni překvapeně pohlédly, ale Pierre tam stál se sklopenou hlavou a zakrýval lehký smích, který neunikl její pozornosti.

„Navrhují, abyste zkusili mediaci. Hledejme řešení, které uspokojí obě strany.“

Luc se na ni podíval, lehce přikývl a dlouze zavřel víčka. Marie se zaradovala, protože Luc se zachoval přesně tak, jak čekala. Do kauzy jí před lidmi vůbec nezasahoval a jen ji pohledem povzbuzoval. *Konečně jsem autonomní!* V Praze ji mužští kolegové neustále shazovali a jejich dravost a přezíravost ji natolik odpuzovala, že v Belgii doufala mimo jiné v uznání a respekt.

Luc s Pierrem se ještě zastavili na hranici pozemku a vypadali, že si mají co říct. Nechtěla je vyrušovat. Rozloučila se se všemi ostatními a odjela.

* * *

Marie se usadila za stůl ve své nové kanceláři a zvesela klepala do klávesnice. Pobrukovala si. První případ a docela to šlo

hladce. Připravovala rozhodnutí pro nařízenou mediaci. Zanedlouho slyšela vedle v kanceláři cvaknout kliku a podle kroků jí došlo, že se vrátil Luc.

„Lucu,“ zavolala, „už jste zpátky?“ Marie se otočila na křesle. Dveře se otevřely a Luc ji pozoroval, jak se radostně točí.

„Máte prvního obdivovatele z řad advokátů,“ natočil si Mariin monitor a začel se.

Marie polkla a snažila se zakrýt radost z lichotky. „Vypadali jste tam, že spíš probíráte fotbal než moje soudcování.“ Ukázala prstem na řádek s odůvodněním, protože chtěla změnit téma. „Tady, podívejte se, není to blbost?“ Potřebovala druhé oko, zdali odůvodnění, které právě sepisovala, není mimo.

Luc se víc nahnul nad stůl a přejížděl očima řádky. „Myslím, že bych tam ještě doplnil, že je pan Barel asi zakoukaný do paní Laurentové.“ Odtáhl se, a když se napřímil, byl v jeho tváři patrný sarkasmus.

Marie na něho chvíli hleděla a pak vzala složku do obou rukou a praštila ho kamarádsky do těla. „Legrácky, na ty vás užije.“

Luc sebou škubl. „Mluvím vážně! Máte to v pořádku.“ Pomalu odcházel ke svým dveřím a přes rameno ještě prohodil: „Marie, jste nebezpečná, na vás si musí jeden dávat pozor.“

Nechal dveře otevřené, aby si vychutnal její smích.

* * *

Večer, když zamkla kancelář a scházela po schodech do vstupní haly, potkala Hélène, která se u Marie zastavila. „Slyšela jsem o vašem prvním případě,“ uštěpačně poznamenala Hélène.

„Ano?“

„Mediace?“ Hélène se ušklíbla. „To je, ehm, zajímavý přístup.“

„Myslím, že to je správné řešení,“ neváhala s odpovědí Marie.

„Tady v Belgii máme své postupy. Nemusíte je hned měnit.“ Marie sevřela aktovku. „Nesnažím se nic měnit. Jen chci najít nejlepší řešení.“

„Samozřejmě.“ Hélène se otočila. „Ale pamatujte, jste tady nová. Měla byste se spíš učit než experimentovat.“ Marie se za ní ještě ohlédla a pocítila úlevu. Byla ráda, že ji Emiel spojil s Lucem, a ne s ní. *Tohle není jen profesionální rivalita. Tohle je osobní.* Neměla ale v plánu averzi prohlubovat, protože si moc přála, aby byl její život tady v Bruggách jiný než v Praze, kde rivalitu mezi advokáty řešila soustavně. Než odjela domů, ještě se zapovídala s recepčním, který jí dal recept na svou kachní polévku.

* * *

Když se začínalo stmívat a Marie zrovna vyndávala umyté nádoby z myčky, dorazila Lisa s vyřazenou poličkou, kterou přinesla z hotelového skladu. Během posledních dní se hodně sblížily, a jakmile mohla pomoci, neváhala ani minutu. Byla zvědavá, jak si Marie zařídila bydlení a také se potřebovaly domluvit na koupi nového kola. Lisa se jí před pár dny nabídla, že jí ho pomůže vybrat a půjčené vrátí do hotelu. Usadily se s vínem na terasu. Byl teplý zářijový večer, takových už pomalu ubývalo.

„Tak jaké to je v nové práci?“ zeptala se Lisa a poprosila Marii, aby si už mohly tykat.

„Dobrý. A komplikovaný.“ Marie jí vyprávěla o případu i o Héléne.

Lisa poslouchala pozorně. „Ta Hélène zní jako ukázková mrcha.“

Marie se zasmála. „Těžko říct. Časem budu moudřejší.“

„Věřím,“ usrkla Lisa ze skleničky. „A co tvůj mentor, je to fešák?“

Marie do ní ťukla a okřikla ji, aby tolik nekřičela, a prstem ukázala na plot k sousedům. „Prosím tě. Teď nemám vůbec pomyslení na mužský. Navíc v práci.“

Lisa protáhla bradu dopředu. „A už jsi se potkala v práci s Tygrem Renaudem?“

Vypadaly, jako by spřádaly plány na bankovní přepadení.

„Liso!“ Marie do ní bouchla vyšívaným polštářem od matky. „Jo, viděla. Už jsem s ním měla tu čest,“ zapoulila očima.

Lise zůstal polštář ležet na klíně a položila si na něj ruce. „Je fakt tak dobrý, jak se o něm píše?“

„Jo. Myslím, že bude šikovný.“ Vyrvala jí polštář, protože se bála, že Lisa bude v polštářové bitvě pokračovat. Schovala ho za sebe a vypodložila si jím záda.

Lisa se zašklebila. „Mně se teda líbí dost. Často k nám chodí. Vždycky je moc milý.“ Lisa vytáhla telefon a v bulvárním plátku proskočila několik fotografií Pierra Renauda s bývalou snoubenkou. Marii zaujal zasnubní prsten, který nešlo nevidět.

„Jo. Vlastně se snaží být milý,“ ohodnotila ho, vrátila Lise telefon a přistihla se, že jí do tváří vystoupalo horko.

4.

Dárek od mámy

Nedělní ráno bylo v Bruggách tiché jako v každém jiném městě. Žádné zvonky cyklistů, žádné vzdálené hlasy. Jen ptáci zpívali za oknem. Protáhla se v posteli a její pohled padl na noční stolek. *Žlutá obálka*. Stále tam ležela. Neotevřená a čekající. Marie se posadila na postel a nohy spustila na zem, kde ležely měkounké chlupaté domácí pantofle.

Už není důvod čekat. Vzala ji. Byla těžká. Pečlivě ji otevírala, a když byl zobáček úhledně odlepený, nakoukla do ní. Spatřila malířské potřeby a voucher na kurz malování. Prohlížela si jej. Cože? Kurz začíná – zítra? Uvnitř, kromě malířské výbavy, byla ještě další obálka a dopis. Menší obálku odložila stranou a rozevřela přiložený matčin dopis:

„Má milovaná Marečko,

koupila jsem ti kurz malování, najdeš si tam nové přátele a pomůže ti to v začátcích. Vždycky jsi chtěla malovat, a teď je myslím správná chvíle si tenhle sen konečně splnit. Vím, jak těžké jsi to měla s Bobem a jak dlouho ti v Praze nebylo dobře. Peníze, co jsem ti půjčila na dům, jsou maličkost, ale pamatuj na jednu věc: štěstí není místo, Marečko. Je to okamžik, kdy si uvědomíš, že jsi tam, kde máš být.

Jen jedna věc mě teď trápí – nedávno za mnou přišel můj spolužák. Pracuje u policie na nějakém případě, a když se díval na soudem schválené odposlechy, týkající se tvé advokátní kanceláře, něco ho překvapilo a tajně mi ji pro tebe dal. Nevím přesně, co na tom USB disku najdeš, nechci se plést do tvých věcí.

Miluji tě víc než cokoli na světě. Tvoje máma“

Marie zavřela oči. V hrdle jako by pocítila tlačící ostrý předmět. *Co na tom disku může být? Podívala se na zalepenou menší obálku a chvíli ji otáčela v rukách. Byla těžší, než vypadala. Prsty ji prohmatala, předmět se skutečně podobal malému pevnému obdélníku. Na přední straně byl štítek s nápisem: „Pro Marii Friss.“ Vzala telefon a zavolala.*

„Marečko!“ Mámina radost byla slyšet i přes telefon.

„Mami. Otevřela jsem dárek od tebe.“

„Konečně! Myslela jsem, že se k němu nedostaneš do Vánoc.“

„Díky za kurz. Těším se tam.“ Marie se odmlčela. „Ale mami,“ zaváhala, jak o USB mluvit do telefonu.

Matka však mlčení pochopila jako otázku a řekla: „Je na něm něco o tobě. Víc nevím.“

Marie radši rychle stočila řeč k voucheru. „Každopádně na kurz jdu hned zítra.“ Nadšeně vyskládala malířské pomůcky na postel a rozloučila se s matkou, která jí vyprávěla, že i v Kuvajtu se konečně začíná ochlazovat a ranní teploty se pohybují okolo deseti stupňů.

Když zavěsila, dívala se na zalepenou obálku. Chtěla ji vidět? Teď určitě ne. Byla ráda, že na události v Praze konečně začíná zapomínat. Vzala ji a schovala do tajné zásuvky v šuplíku nočního stolku. Pro jistotu.

* * *

Pondělí na soudu bylo vždy živé. Marie a Luc seděli nad výpověďmi svědků, hodnotili je, srovnávali.

„Tady si dej pozor,“ Luc podtrhnul výpověď svědka. „Tohle vypadá věrohodně, ale...“

„Ale svědek změnil výpověď třikrát,“ dokončila Marie.

Lucovy rty se pootevřely do úsměvu. „Přesně. Vidiš to stejně jako já.“

Marie se cítila dobře. Začínala si zase ožивovat belgické procesní postupy, které naštěstí úplně nezapomněla. A s Lucem se jí pracovalo příjemně, byl trpělivý, moudrý, měl smysl pro humor a také si ráno v Komoře potykali, když si uvařili ranní kafe.

Ani nevěděla jak a hodiny najednou ukázaly tři odpoledne. Podívala se z okna, protože zaslechla, že vzduch šumí deštěm.

„Marie, co takhle zajít na oběd?“ ve dveřích stál Luc a v ruce držel lehký plášť a deštník.

Marie se zasmála. „Oběd? Ve tři odpoledne?“ Vzala mu deštník a opírala se o něj jako o hůlku.

„No, když člověk pracuje, zapomene na čas.“ Luc pokrčil rameny. „Ukážu ti jednu speciální restauraci.“

Venku pršelo a bruggské uličky voněly vlhkým kamenem. Ulice byly prázdnější, všichni byli ještě v práci, potkávali jen turisty v igelitových pláštěnkách. Bruggy se do pořádného mumraje probouzely až okolo páté hodiny večerní.

„Kam jdeme?“ zeptala se Marie a otevřela deštník. Povytáhla ho, aby se pod něj mohl schovat i Luc, který jí ho hned odebral a nabídl jí rámě. Připomnělo jí to pražské procházky s Laurou. Laura byla taky vyšší postavy a často držela deštník. Podobně jako v Praze se i tady museli vyhýbat lidem a Luc musel deštník často nadzvedávat.

„Do Královské restaurace. Je tam úžasná kuchyně.“

„Zní to luxusně.“

„Občas si člověk musí dopřát,“ Lucovy oči odrážely radost.

Restaurace byla nádherná. Vysoké stropy, červené tapety, řezbované židle natřené načerno. U stolů seděli hosté v elegantních oblecích.

„Páni,“ vydechla Marie a byla ráda, že si dnes na sebe oblékla svůj oblíbený kostým s hedvábnou košilí, kterou si vybrala v jednom módním časopise.

„A to jsi ještě neviděla jídlo.“ Luc vztyčil palec nahoru, aby zdůraznil, že je fakt prémiové. Vybrali si stůl u okna. Venku za sklem se rozprostřel úžasný výhled na jeden z vodních kanálů.

„To je krása,“ neudržela se Marie.

„Vidíš? Proto sem chodím.“ Luc pročetl jídelní lístek. „Doporučuju ústřice a salát s humrem.“

Marie se rozhlédla po menu. „Moment, tady je jídlo, co se jmenuje Holandská kráva. Proč?“

Luc se rozesmál. „Dobrá otázka! Tahle restaurace se tak jmenovala už začátkem devatenáctého století. Dům je ze sedmnáctého, patří mezi nejstarší v Bruggách.“

„A ta kráva?“

„Viděla jsi ten erb nad vchodem?“

Marie se zamyslela. Nade dveřmi visel reliéf, na kterém byly dvě postavy. Jedna dojící krávu, druhá nesoucí vědra na mléko.

„Ano, všimla.“ Marii zablikal mobil. Nechtěla ale Luca vyrušovat, a tak přístroj otočila dolů, aby ji nelákala zpráva od Laury.

„Po válce restauraci přejmenovali na Carlton. Ale my místní jí pořád říkáme Holandská kráva.“

Číšník přinesl červené víno. Vonělo po medu.

„Na tvé úspěchy u soudu,“ pozvedl Luc sklenici.

„Na naše,“ opakovala Marie. Číšník jim naservíroval jídlo na veliké talíře se zlatým proužkem a erbem. Chvíli mlčeli, pak si zase začali povídat. Marie vyprávěla o svém jmenování soudkyní a úžasném aktu, který zažila u krále Filipa. Také mluvila o Praze, o letech v advokátní kanceláři v Bruselu, o případech, které ji naučily číst lidské příběhy, a o tom, proč chtěla začít znovu a právě tady.

Když dojedli, odložil Luc příbor a vytáhl telefon, který mu začal bzuchet v kapse. „Omlouvám se, musím to vzít.“ Odešel s telefonem do chodby.

Marie zůstala a kochala se výhledem. Venku projížděl člun plný turistů, vpředu seděl kapitán v námořnické košili a jeho loď rozhoupala hladinu tak silně, že se místy vylila až přes kamennou zídku. Pozorovala vlny, které se tříštily o zdi okolních domů a každým dotykem se stávaly tišší, až se rozhoupaná hladina úplně uklidnila. Vzala telefon a otevřela zprávu od Laury.

„Nevěřila bys, koho jsem dnes v nemocnici potkala. Bob si to šinul po chodbě a tlačil kočárek.“

Marie si jazykem přejela po předních zubech.

„To jsem ráda za něj,“ odpověděla obratem. Nelhala, tělem jí opravdu projela úleva.

Luc se vrátil. Vypadal zamyšleně.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Marie.

„Ano, to byla Réna. Moje žena.“

„Aha.“

Luc si sedl. „Omlouvám se. Měli jsme, no, ráno malou hádku.“

Marie přikývla. „To se stává.“

„Jo. Manželství je někdy složité.“ Luc se odmlčel. „Ona by chtěla mluvit víc. O pocitech, o věcech, taky chce cestovat. A já? Nejsem v tom moc dobrý a na cestování vůbec nejsem.“

Marie se jemně pousmála. „To je asi normální.“

„Asi je.“ Luc se napil vína. „Každopádně... chce si dát pauzu. Aby si srovnala věci v hlavě.“

„No, mně to pomohlo. Ale nevím, jestli je moje zkušenost to, co zrovna teď potřebuješ slyšet.“

„Co se ti stalo?“

„Víš, měla jsem partnera. Jmenoval se Bob. Nejdřív jsem mu řekla, že potřebuji být chvíli sama.“

„Jak dlouho jste nebyli spolu?“

„Dali jsme si pauzu asi na tři měsíce. Ale já už po měsíci věděla, že je mi lépe bez něj. Rozešli jsme se.“

„A co bylo za problém?“

„No, chtěl se usadit. Strašně mě tlačil do dítěte.“

„To je divné, bývá to spíš naopak.“

„Přesně. Já neříkám, že nechci děti. Ale potřebovala jsem se vzpamatovat, v práci to bylo šílené, a když už jsem rozjela tu přípravu sem, na soud, nechtěla jsem to vzdát.“

„Rozumím. A proč nepočkal?“

„Nevím. Mně vždycky přišlo, že všechno muselo být po jeho. Hned.“

„Sobec?“

„Jo, ale v něčem by se zase rozdal. S ním bych určitě nemusela prodávat byt po babičce a půjčovat si na řadovku.“

„Měla jsi to těžké,“ poznamenal Luc tiše.

„Měla. Ale nebyla jsem na to sama.“ Marie se usmála a otáčela skleničkou. „Máma. Když jsem se rozhodla od Boba odejít a začít úplně znovu, byla první, kdo řekl jeď. A půjčila mi peníze. Bez ní bych tady teď neseděla.“

„To je vzácné, mít takovou oporu,“ zadíval se Luc na hladinu kanálu.

„Já vím.“ Marie pocítila úlevu. „Volá mi skoro každý den. A vždycky pozná, když mi není dobře. Stačí jenom naznačit.“

Luc přikývl. „A čím se živil Bob?“

„Řídil betonárku.“

„No to by ses asi měla líp. Minimálně by měl na bydlení materiál,“ zasmál se.

„Jo. Přesně. Mohla bych mít celý barák z betonu.“ Zachechtala se.

„Ale neboj. Tvoje žena se jistě vrátí,“ uklidňovala ho.

„Uvidíme.“ Luc odložil sklenici s vínem a vložil kreditní kartu na stříbrný tácek pod malý ubrousek. „Promiň, že jsem to na tebe tak vyklopil. Jen je to čerstvé.“

„Úplně v pořádku.“ Pohládila Luca po ruce: „To ty promiň.“

Lucova tvář se rozjasnila. „Díky, Marie. Mám pocit, že se známe roky.“

„Neuvěříš, ale já taky.“

Když se vraceli do kanceláře, déšť pomalu ustával a slunce už prosvítalo mezi mraky. Marie se kochala malými kavárničkami s miniaturními předzahrádkami, ze kterých se na chodník prodírala vůně kávy.

„Mimochodem,“ Luc se zatvářil významně, „zítra odpoledne dostaneš další případ.“

„Jsem jedno velké ucho,“ naklonila se k Lucovi a šťouchla do něj ramenem.

„Nic, s čím by si šikovná právnička z Prahy neporadila.“ Ťuknutí jí vrátil.

Marie se zaradovala. „Těším se.“

„Už to budu jen zpovzdálí pozorovat.“

Marie si šla vyzvednout poštu do svého budníčku. Pan Barrel, paní Laurentová – spor o pozemek. Listovala složkou a už v ní našla zprávu mediátora. Marie četla výpovědi, studovala mapy pozemků, dělala si poznámky. Listovala v zákonech a právních databázích. Bylo to zajímavé. Radovala se, že už začíná pořádně chápat, jak psát rozsudky nebo rozhodnutí. Když hodiny ukázaly šest, začala si balit věci. Luc vykoukl ze své části kanceláře.

„Jak to jde?“

„Dobře, myslím. Mám pár otázek, ale probereme to zítra.“

„Výborně. Pro dnešek to rozpustíme. Co máš v plánu?“

Marie se pochlubila. „Kurz malování, mamka mi ho dala jako dárek.“

„To zní dobře. Užij si to.“

* * *

Galerie Verona Art voněla barvami a terpentýnem. Sedla si k volnému místu u okna a rozložila štětce, tuby, plátno. Isabelle, organizátorka kurzu, tleskla. „Dneska budeme malovat barvy podzimu. Červená, oranžová, žlutá, hnědá. Převedeme myšlenky a pocity na plátno.“

Marie namočila štětec od matky do oranžové. Přejela po plátně. Pak použila červenou a žlutou. Barvy se mísily, vytvářely tvary. Přestala přemýšlet nad prací a přenesla se do nekonečného světa odstínů.

„Krásné,“ poznamenala Isabelle za jejím ramenem. „Vidíte?“ Ukázala do rohu plátna. „Tady ten detail. Máte talent.“

Chodila mezi účastníky, a aby neztrácela čas, vyprávěla o organizaci kurzu. Zmínila výstavy, které budou organizovat,